

LEDEN/ÚNOR

STUDENT REVUE

O HLODAVCOIDECH / FENOMÉN OTAZNÍKU / PREZIDENTSKÁ DEBATA

ČAS PLESŮ!

PREZIDENTSKÁ DEBATA

STR. 4

ZA HRANICEMI SCI-FI: PROPOJENÍ

STR. 8

LIDSKÉHO MOZKU SE
SVĚTEM TECHNOLOGIÍ

O HLODAVCOIDECH

STR. 12

STR. 27

MISTR HANUŠ

FENOMÉN OTAZNÍKU

STR. 24

OBSAH

BRONZOVÝ ODZNAK!

STR. 30

„Začala válka, tj. došlo k události přičící se lidskému rozumu a veškeré lidské přirozenosti. Milióny lidí dopouštěly se proti sobě navzájem tak nesčíslného množství ohavných a podlých skutků, klamů, zrad, krádeží, podvodů, penězokazectví, rabování, žhářství a zabíjení, jaké za celá staletí neshromáždí anály všech soudů světa, na něž se však v té době lidé, kteří se jich dopouštěli, nedívali jako na zločiny.“

Tolstého román *Vojna a mír* začal vycházet přesně před 160 lety a vyjadřoval se k událostem napoleonských válek, které jsou staré již 210 let. Ale skutečně dobrá umělecká díla nestárnou, respektive mají schopnost nabývat v nových kontextech nových významů. A tak si první výročí začátku hanebné ruské agrese vůči Ukrajině připomínám románem, který v konečném důsledku oslavoval vojenské

operace let 1813–1815, jež poprvé v dějinách vnesly ruský vliv do střední Evropy. Ono totiž některé úvahy jsou výsostně aktuální i dnes:

„Chtěl jsem říct, že všechny myšlenky, které mají obrovské následky, jsou vždycky prosté. Celá má myšlenka záleží v tom, že jsou-li spolu spjati lidé hříšní a tvoří sílu, musí lidé čestní učinit totéž. Vždyť to je tak prosté.“

Prosté to je. Ale co myslíte, je to i reálné?

Ladislav Futtera

(citáty z *Vojny a míru* pocházejí z překladu Tamary a Viléma Sýkorových)

PREZIDENTSKÁ DEBATA

AUTOR: KAREL SCHAMBERGER /2. A/

PRVNÍ **PREZIDENTSKOU DEBATU** V MLADÉ BOLESLAVI ZORGANIZOVALI STUDENTI

V Mladé Boleslavi proběhla debata necelé dva týdny před prvním kolem voleb na post prezidenta republiky. To vše v duchu hlavní myšlenky organizátorů – od studentů pro studenty. Více než 300 středoškoláků vidělo pět z celkových devíti kandidátů společně s moderátorem České televize Jakubem Železným a navíc s komentátorem politického dění, bývalým premiérem Mirkem Topolánkem. Pan Jaroslav Bašta nepřekvapil ničím jiným než

slibem odvolání vlády. Nejvíce se podle reakcí studentů „líbil“ kandidát Josef Středula, který ovšem v neděli 8. ledna odstoupil z kandidatury a podpořil Danuši Nerudovou. Akce se dále zúčastnili Tomáš Zima, Pavel Fischer a Marek Hilšer. Pozvání odmítli z časových důvodů Karel Diviš, Danuše Nerudová a Petr Pavel. Andrej Babiš se debaty nemohl zúčastnit, jelikož souběžně s debatou probíhal soudní proces, kde byl t. č. jedním z obžalovaných.

Bylo 13. prosince, když se parta mladých lidí sešla na debatně-soutěžní akci Ideathon, kde měli studenti středních škol v Mladé Boleslavi vymyslet prvotní myšlenku a nápad v duchu motta soutěže „Make Boleslav great again“, který se následně pokusili zrealizovat. S jedním takovým přišel tým pěti studentů Pekařova gymnázia, který chtěl uspořádat prezidentskou debatu s co možná nejvíce kandidáty. Studenti měli před sebou velice složitý, v očích mnoha lidí nereálný úkol. Zrealizovat prezidentskou debatu v co možná nejlepším provedení, tedy s největším možným počtem kandidátů, v nejvíce reprezentativních prostorách, s jedním ze špičkových moderátorů, s několika stovkami diváků z řad středoškoláků, a to vše za tři týdny!

Mlejnková, organizátorka a autorka převážně grafické stránky projektu: „Já jsem byla ta, jejíž tvář nebyla tolik vidět, ale dalo by se říct, že má práce vytvořila tvář celého projektu. Grafika je pro jakýkoliv projekt velmi důležitá, protože udává určitou fyzickou a estetickou podobu celého projektu a vize. Cílem bylo, abychom dokázali oslovit mladé studenty, kteří tráví spoustu času na sociálních sítích, a tak jsem se pustila do tvorby instagramového profilu. Mimoto jsme potřebovali nějakým jasným způsobem upoutat i prezidentské kandidáty, proto jsem vytvořila stručnou a výstižnou prezentaci a také plakát, který byl jako i celá naše grafika zhotoven v modro-bílo-červené barvě, abychom tak vystihli českou vlajku a národní barvy.“

Celou akci okomentovala jedna z organizátorek akce Monika Malá: „Ve chvíli, kdy tento plán vznikl, jsme měli v hlavě opravdu hodně nápadů. Zpracovat je a upravit na jeden konkrétní projekt bylo ve výsledku to nejtěžší. Veškerá komunikace, ať už s týmy jednotlivých kandidátů, s vedením škol, s provozovateli prostor a dalšími, byla velmi náročná. Pracovali jsme, kdykoliv to jen šlo, a za necelé tři týdny jsme uspořádali debatu, která měla výborný ohlas.“ Doplnila ji Natálie

Mentorem týmu mladých studentů byl moderátor ČT pan Jakub Železný, kterého nejprve organizátoři zamýšleli oslovit na pozici moderátora debaty, ale později se sám pan Železný pasoval do role mentora, který jim poskytoval neocenitelnou supervizi. Celou akci na svém Twitteru následně okomentoval takto: „Nechtěl jsem u těchto voleb být profesně moc vidět, když, tak jen u konkrétních, výlučných projektů. Ale když si mě Monika, Natálie & Karel z

Pekařova gymnázia MB vybrali za mentora k prezidentské debatě, kterou si sami zorganizovali (!), měl jsem pocit: Tohle mělo smysl! Díky. J.“

V politické debatě se probíralo v podstatě vše spojené se studenty, z jejichž iniciativy debata vznikla a pro které také byla. Padaly otázky, které předměty chybí na školách, zda školy vychovávají „ideální studenty“ nebo jaká je důležitost řemesla pro každého z kandidátů. Pavel Fischer na otázku, co změnil na své kandidatuře od kandidatury minulé, neodpověděl úplně přímo, ale řekl toto: „Změnil se svět. Situace, ve které se momentálně nacházíme, je úplně jiná než před pěti lety. Změnil jsem se já, jelikož jsem se stal senátorem.“ Jaroslav Bašta se v otázce, kde se zmiňovala jeho neúspěšná akce Čisté ruce, dostal až k následujícím větám: „Policisté, kteří tolerují zločince, bývají povyšováni, ti, kteří je stíhají, mívají problémy.“ Marek Hilšer vysvětloval, jak časově, organizačně i finančně

náročný je proces sběru podpisu občanů pod kandidaturu na prezidenta a proč nakonec oslovil s žádostí o podporu kolegy senátory, jejichž důvěru získal. Tomáš Zima na otázku, proč vstoupil do KSČ ještě před maturitou, reagoval takto: „Jsem člověk, co chce věci měnit a měnil je. Nikdy jsem svou minulost nezatajoval.“ Šéf ČMKOS odpovídal na neustálé zvyšování platů politiků: „To, co se odehrálo v poslední době, je špatné, jestliže si přidali politici a zapomněli na své zaměstnance, tak to považuji za velice nedůstojné.“

JAK SE DRAMATICKÝ KROUŽEK PŘIPRAVUJE NA PŘEDSTAVENÍ

AUTOR: AMÁLIE POKOROVÁ /1. 0/

Nejprve se sejdeme a navrhujeme témata pro představení.

Když vybereme téma, sepíšeme scénář a rozdělíme si role.

Pravidelně se scházíme jedenkrát týdně v pátek, kdy upravujeme a trénujeme text.

Někdy se v týdnu sejdeme i dvakrát.

Někdy ještě častěji (když hoří termín).

Text pořád dokola opakuje, abychom si ho zapamatovali.

Potom si text opakuje i doma, abychom ho uměli nazpaměť.

Nakonec si text opakuje i během vyučování, protože ho opravdu známe z paměti.

Když se text naučíme, jdeme vybírat kostýmy do mladoboleslavského divadla.

Vybrané kostýmy si znovu ve škole zkusíme a případně doladíme detaily.

Při dalších zkouškách již hrajeme v kostýmech.

Trénujeme, jak se budeme pohybovat, i to, jak máme používat hlas – jestli máme být smutní, veselí, znepokojení, zamilovaní atd.

Poslední chvíle před vystoupením si vše ještě párkrát projedeme a zopakujeme.

Oblékneme se do kostýmů, nalíčíme se a čekáme, až na nás přijde řada a budeme moci vstoupit na jeviště s naším představením.

Čekáme a v hlavě si opakuje texty, abychom je nezapomněli.

Někdy zjistíme, že jsme nazpaměť naučený text zapomněli a budeme muset improvizovat.

Když přijdeme na řadu, připravíme kulisy a začínáme hrát.

Většinou máme připravené všechny kulisy, ale spoléhat se na to nedá.

Ostatní herci, kteří zrovna nejsou na pódiu, stojí za paravány, jsou připraveni, až na ně přijde řada, a rozptylují nás svým hovorem.

Když představení dohrajeme, sejdeme se všichni na pódiu a ukloníme se.

Většinou nám publikum tleská, házení květin, rajčat či vajíček jsme ještě nezažili, ale jeden nikdy neví...

A jsme rádi že to dobře dopadlo a dle potlesku hodnotíme, zda mělo představení úspěch (zařízení na měření decibelů stojí za parvánem).

ZA HRANICEMI SCI-FI: PROPOJENÍ LIDSKÉHO MOZKU SE SVĚTEM TECHNOLOGIÍ

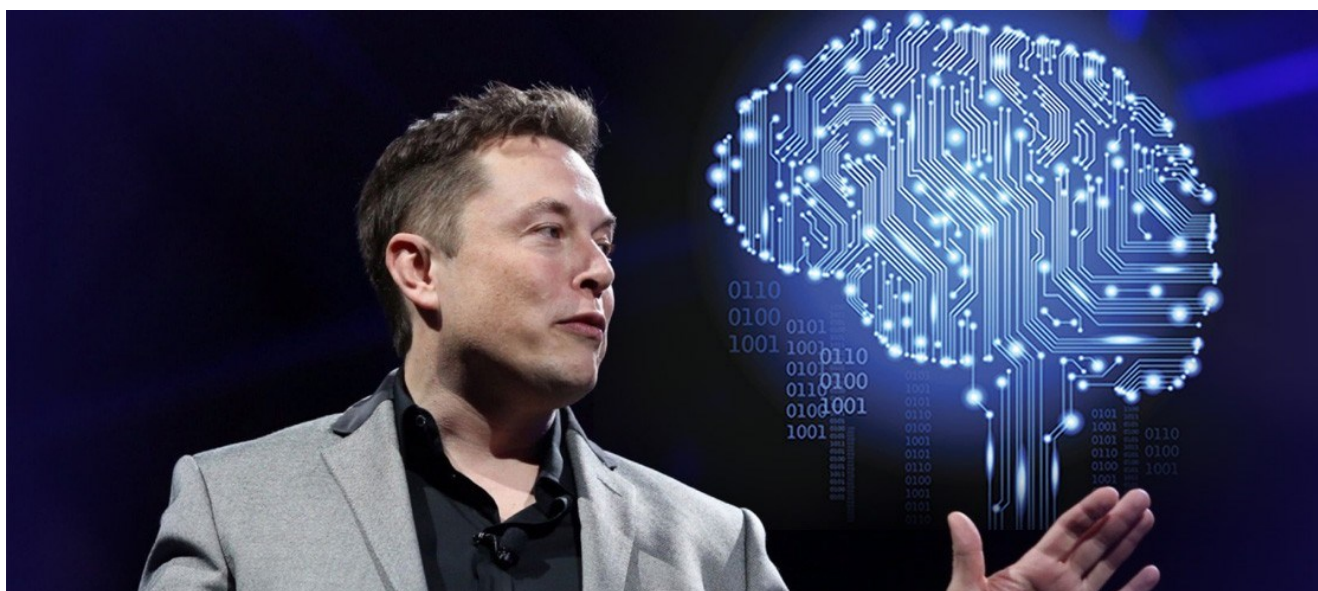

AUTOR: MATĚJ NOVÁK /2. C/

VIZE BUDOUCNOSTI

O ambicích amerického vizionáře Elona Muska jste už jistě slyšeli. Jedná se totiž o člověka, který se podílí od vývoje automobilů značky Tesla poháněných na elektřinu až po průzkum a mapování samotného vesmíru. Rovněž se také před nějakou dobou rozhodl zakoupit sociální síť Twitter, které se pod jeho křídly ale zdaleka nedaří. I přes určité neduhy jeho kariéry ho

v roce 2022 časopis Forbes jmenoval nejbohatším člověkem světa s hodnotou majetku okolo 220 mld. amerických dolarů. Mezi jeho nesčetné technologické vize patří i vstup do světa neurovědy pomocí společnosti Neuralink. Ta je již od roku 2016 jednou z nejrevolučnějších technologií současnosti.

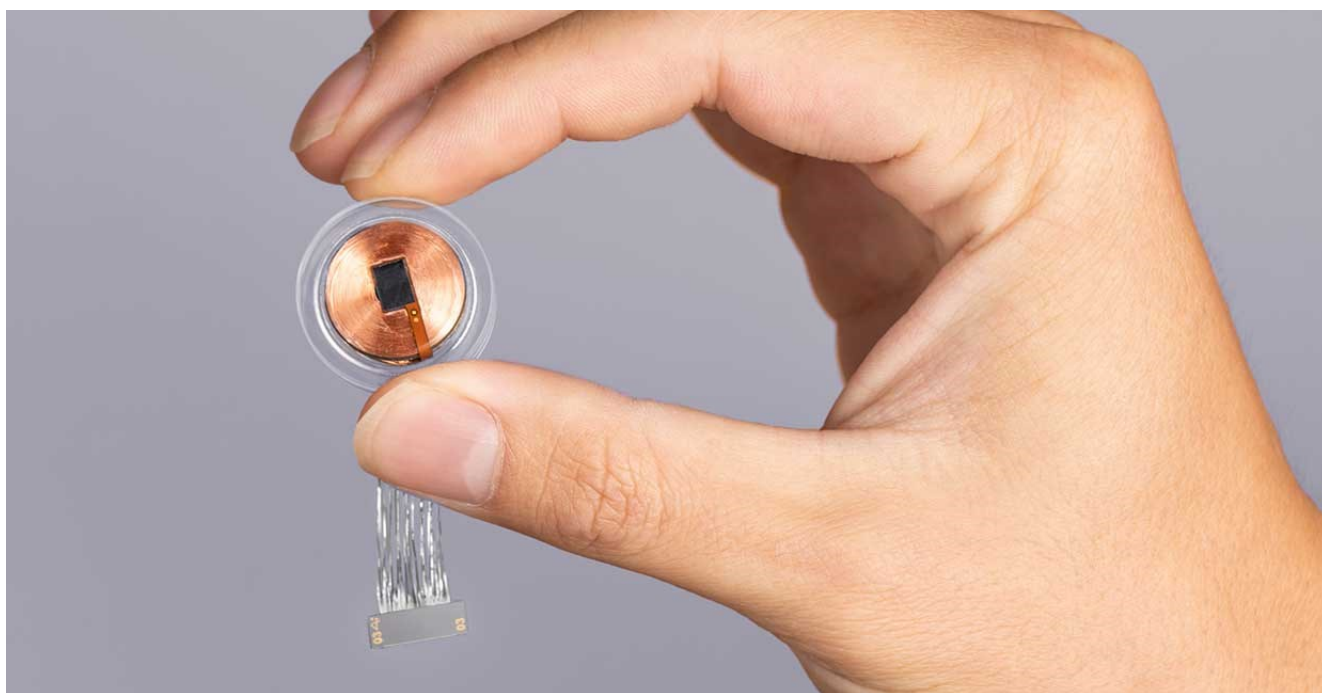
TELEPATIE V TEORII

Neuralink je tedy neurovědecká společnost zabývající se především propojením lidského mozku s počítačem za pomoci čipů. Čip Neuralink se skládá z několika tisíců elektrod, jež jsou implantovány přímo do mozku, který, obrazně řečeno, funguje jako počítač. Tyto elektrody následně zaznamenávají elektrické změny tvořené neuronovými signály, které jsou poté překódovány do počítačových příkazů, aby člověk mohl svými myšlenkami ovládat počítačová zařízení – ať už jde o myšlenku pohybu či reakci na podnět. Tyto překódované reakce jsou vysílány do malého zařízení vbudovaného do lebky, které je podrobněji zpracuje a bezdrátově vyšle do počítače nebo umělých končetin. A aby toho nebylo málo,

Neuralink dokáže i příkazy přijímat, což se hodí hlavně v případě umělých končetin, kdy je člověk možný vnímat tlak, bolest nebo sílu, potřebnou ke kontrole pohybu.

TELEPATIE V PRAXI

Při pokusech na lidech, nebo pokud chcete při studii, kdy byly čipy implantovány do mozku tří různých dobrovolníků za cílem zkoumání účinnosti a přesnosti Neuralinku. Dobrovolníci dostali za úkol posouvat kurzorem, klikat na tlačítka a psát text. Studie ukázala na poměrně velkou přesnost ovládání počítače pomocí myšlenek, úspěšnost byla celkově okolo 90 %, která se s opakováním navyšovala. Studie tedy měla úspěch, ale ovšem je za potřebí mnohem větší množství dobrovolníků, testů a času.

RIZIKO NIKDY NEKONČÍCÍHO „RICKROLLU“

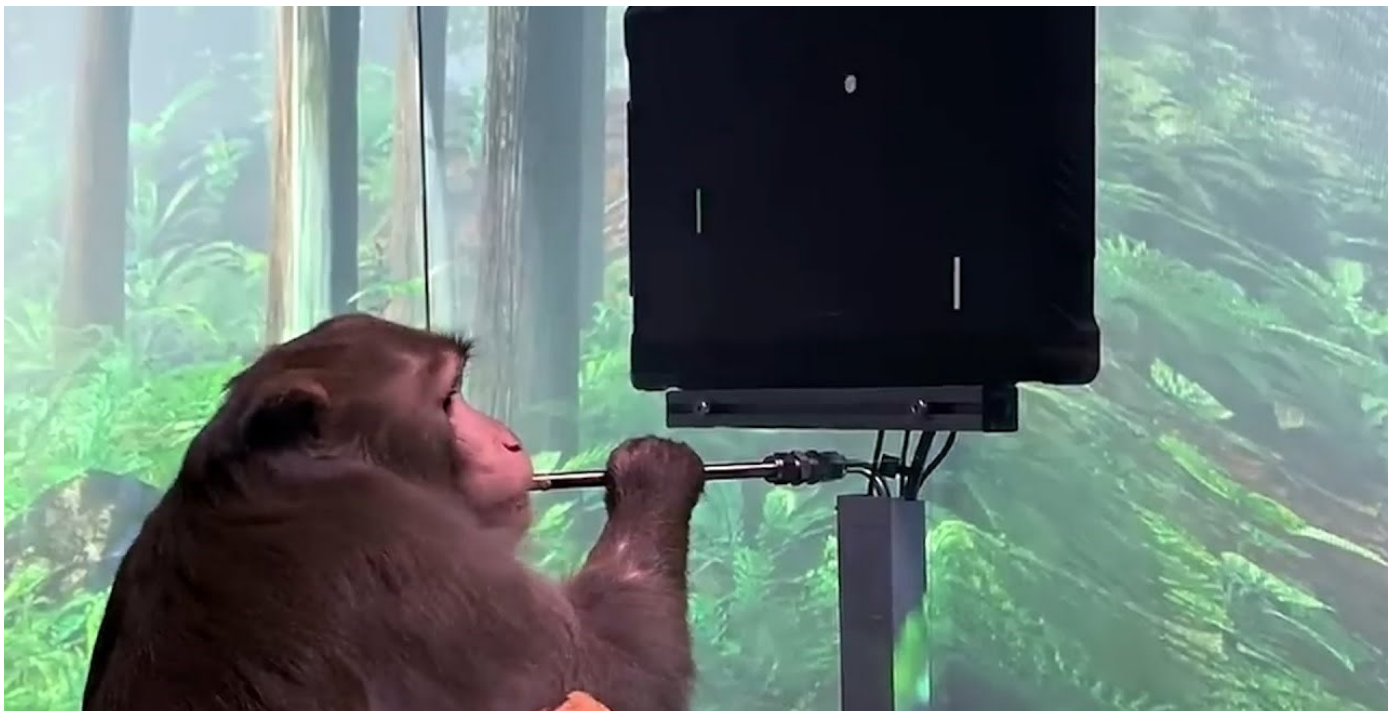
S propojením člověka a technologického světa souvisí i problémy s uvedením takto invazivního čipu do společnosti, a těch je u Neuralinku celá spousta. K zabudování implantátu je logicky zapotřebí operace, která vám implantát do mozku připraví, operace samotná je vedena robotem, který je schopen ji udělat přesněji než člověk a do jedné hodiny, i tak se ale do mozku

můžou dostat nečistoty či infekce. Taktéž tu i přes preciznost robota může dojít k trvalému poškození mozku. Nemluvě o riziku nabourání se na váš Neuralink. Jelikož by byl připojený k internetu, tak tu toto riziko hackerského útoku nevyhnutelně hrozí. Musk ale v rozhovorech prohlásil, že bezpečnost soukromí a zabezpečení je pro něj na prvním místě, přesnější detaily ovšem neuvedl.

BUDOUCNOST KYBERLIDSTVA

Neuralink a samotné propojení mozku s počítačem je momentálně ale ještě v plenkách, má spoustu chyb a nedokonalostí, které mu neumožňují komerční rozšíření po světě. Budoucnost, avšak má, a to opravdu dobře vyhlízející. Musk uvedl, že by do budoucna chtěl pomocí Neuralinku řešit závažné mozkové potíže, jako je třeba Alzheimerova či Parkinsonova choroba. Taky uvidíme, jaké jsou limity našeho

mozku, co se týče počítačové komunikace, zrovna tak uvidíme, jak blízko se umělé končetiny díky tomuto implantátu přiblíží k dokonalosti. Nyní většina testů probíhá na myších a primátech, u kterých jsou výsledky přesvědčivé. Třeba si za pár let budeme moci přehrávat hudbu nebo filmy přímo z našeho mozku.

POČÍTAČEM OVLÁDANÁ OPICE HRAJÍCÍ HRU PONG

ČLÁNEK ZE SJEZDOVKY

AUTOR: ADAM HURT /2. 0/

Od 15. do 20. ledna se konaly lyžařské zájezdy tříd 2. 0 a 3. 0, kterých jsem se i za 2. 0 účastnil. Sice jsem nikdy nestál na lyžích, přesto jsem na ně poprvé stoupl. První den lyžování byl pro mě velmi obtížný, výzva sama o sobě byla se do lyží dostat. Jakmile se mi to povedlo, špatně jsem se natočil a odjel 15 metrů ode všech, kde jsem se 5 minut snažil postavit. To se mi nepovedlo. Celkově jsme ve skupině byli čtyři. Sotva jsem se dostal z kopce, do kterého jsem zajel, tak oko mé zahlédlo, jak se mí spolužáci učí šlapat do kopce. Ani to se mi bohužel nepovedlo. Následně nás čekalo primitivní ježdění, o němž jsem věděl houby, zajel jsem tedy do příkopu. Následně byla celou dobu na programu výuka obloučky. Ty jsem se kupodivu naučil. Když jsem sjížděl nejméně prudkou část sjezdovky, cítil jsem se rychlý jako světlo, avšak má rychlost byla sotva 3 kilometryhodině.

Druhý den jsme již dostali skipasy a začali sjíždět modré sjezdovky. V ten den jsem se zároveň i naučil jezdit na pomě. Poprvé jsem sice spadl, ale pak už to šlo jako po másle. Totéž platilo i pro den třetí. Den čtvrtý byl extra, byl jsem povýšen do 2. skupiny. S tím přišla možnost sjet si červenou sjezdovku. Ráno bylo všechno v pořádku a ani jednou jsem nespádl, avšak večer, když už byl sníh zmrzlý, jsem neustále a neustále padal. Avšak úspěšně jsem vše zdolal a přežil bez zlomenin. Pátý den, zároveň náš poslední, nebyl jako ty předtím. Vyjeli jsme na menší okruh kolem areálu. Byl to také den, kdy jsem poprvé jel na kotvě. Naštěstí jsem to i přes stres, že spolujezdce převážím a všechny nás zmrzačím, zvládl. Byla to velice hezká vyjížďka a musím uznat, že lyžování je velká zábava. **Vždy jsem se lyžování obával, ale nakonec mě celkem chytlo, naučil jsem se to a těším se na další možnosti si zalyžovat.**

0

HLODAVCOIDECH

AUTOR: ELIŠKA TONDROVÁ /2. C/

Už i po našem okolí se nekontrolovatelně šíří mor. Toto ojedinělé onemocnění, doprovázené tak vysokou, doposud nezpozorovanou mírou infekčnosti, mají podle všeho na svědomí savci z řádu hlodavcoidů, ačkoliv oni, coby přenašeči, nebyli dosud jedinými normálními lidmi spatřeni. Příznakově se nemoc velmi podobá toxoplazmóze, a vyžaduje proto notnou míru obezřetnosti.

Odborníci a vysoce vzdělaní lidé, dalo by se snad i říci největší myslitelé v oboru a intelektuálové naší doby, se shodují na osvědčeném řešení této poněkud svízelné situace. V jednom televizním přenosu uvedli: „Hlodavcoidy nemá cenu hubit, kryjte se i blízké dostupnými prostředky. Při dostatečné opatrnosti a soudržnosti samovolně vymizí, třebaže se budou vzpouzet, nebo dokonce nekontrolovatelně pšstět. Zachovejte klid a řád.“ Obecně by však každý jedinec po bližším ohledání přišel na to, že nelze vyššími silami a masou hubit něco, co se přímo neúčastní aktu. Snad že odbíjí teprve šestá hodina a oni hlodavcoidi ještě nedorazili. Co určitě můžete v této situaci udělat, je jít si navzájem příkladem. Od dnešního dne očitě spatříme všechny hlavy, zejména ty v čele, s rouškami; jako by nám to jednou nebylo k naučení správného nasazení ochranné masky málo.

Otázkou nejednoho biologa nadále zůstává, zdali lze takového hlodavcoida vůbec jednou popsat do učebnic.

Touto problematikou se zabýbal zejména pan profesor Hubert Hodan, jenž předstoupil před širokou veřejnost s geniálním názvem hlodavcoid, asi jako Josef Karlu přinesl robota, ale to už jsme přece jenom u letců. Dle logiky věci usoudil, že přenašečem moru může být z historického hlediska jen a pouze hlodavec a že ve 21. století se přece nesluší, když máme všechno moderní a nové, mít prachsproštěho hlodavce. A proto užil profesor Hodan příponu -oid, na niž byl náležitě pyšný. On sám tvrdí, že takový tvor je sociální, má svoji hierarchii a že každá tlupa spadá pod téhož mocenského vůdce, jenž neklidně dře do úmoru pro blaho ostatních. Klidně by si vsadil třeba i čtyřcifernou částku, že jeho přesvědčení brzy někdo, když ne on sám, potvrdí. Úloha ostatních, tedy stínových hlodavcoidů poté spočívá pouze v přiřívování, pečlivém plánování hladkého průběhu bojů, hájení zájmů, aby se nikde nestřetli s bouřlivými nepokoji, nebo v poslušné oddanosti. Mají pevné vazby, a proto se stávají tak nebezpečnými při přenosu životu nebezpečného moru.

Z jeho vydané studie je zřejmá až odstrašující podobnost. Je jako jeden z mála přesvědčený o zcela účinném, známém řešení, jak se té havěti zbavit – hlodavcoidy nalákat a vůdce osamostatnit.

Dospěla jsem tedy z dostupných zdrojů k vlastnímu závěru: určité lidi lze označit jako uskupení důvěřivých tvorů hlodavcoidních, dáte-li jim k tomu trochu vysoce kvalitního sýra. Však se nějaký z nich nakonec ukáže a ti zbylí, jdouce za ním jako za svým nosem, ho budou jen slepě následovat. Oni ani nad klobásou či kusem salámu neohrnou nos – a že by snědli cokoliv, i kdyby jim bylo shůry dáno třeba holého vzduchu ve společnosti superlativů a nálepek od českých hydrometeorologů, o tom dostatečně svědčí fakt, že celý tento článek hovoří o bohužel docela obyčejných, dnes běžných věcech. Mor v podobě nenávisti nikdy k ničemu nevedl; snad jen poukázal na pravdu – pokud už to není slovo pejorativní – na kterou se v závalu nekompromisně důležitých, horoucích sdělení lehký zapomíná. Třeba vám v kabátu skáče jeden skutečný, hmyzí moropřenašeč. Ale já mám i přesto některé z těch hlodavcoidních savců ráda; anebo spíše svoji hůl, protože už z toho všeho pomalu, ale jistě šedivím a nemíním si ji zlámat.

PRVNÍ POLOVINA ČTVRŤÁKŮ MÁ ZA SEBOU MATURITNÍ PLES

AUTOR: KAREL SCHAMBERGER /2. A/ S PŘÍSPĚNÍM VOJTĚCHA KALY /8. 0/

Den „D“, na který žáci 4. A čekali dlouhé čtyři roky a oktávání dokonce osm let, proběhl jako obvykle v Domě kultury. Bylo pod mrakem a na lednové poměry slušných pět stupňů Celsia, když začalo osazenstvo plynout do sálu kulturního domu, a ze studeného ledna se stalo velice horké letní odpoledne, a to nikoliv kvůli vydýchanému vzduchu uvnitř, ale díky tématu celého plesu: Tropical Island.

Předtančení pod taktovkou jednoho z maturantů Filipa Kvaizara (jednalo se součást jeho maturitní práce) dopadlo výborně. Rytmická hudba naladila obecenstvo k příjemné zábavě.

Hosté se následně mohli pokochat nástupy maturantů a následným šerpováním. Každý student si tak zažil svou chvíli slávy na červeném koberci společně s chvilkou trapnosti u prezentace, na níž byly promítány vtipné i „vtipné“ fotky žáků.

Následovala plesová část, tedy tanec při hudebním doprovodu. Žáci si zatancovali se spolužáky, profesory, rodiči či kamarády. U tance jsme zůstali i v další části, kde nám svoje taneční umění ukázalo několik absolventů taneční školy FIS DANCE.

Ples letos získal i charitativní rozměr: Jednalo se o charitativní akci zaměřenou na získání prostředků pro Nikolku, která je potřebuje na nákladné rehabilitace. Na tomto plese si mohli hosté u stánku studentů z 8. O zakoupit míchaný drink nebo rovnou přispět do kasičky. A díky dárcům tato sbírka předčila všechna očekávání, neboť se podařilo vybrat 20 000 Kč.

Vrcholem maturitního plesu nemohlo být nic jiného než půlnoční překvapení. Opuštění vlastní komfortní zóny a pobavení diváků, to se jednoznačně povedlo všem maturantům. Po půlnoci už se jen „pařilo“ a oslavovalo. Maturanti se šli ještě „dodělat“ do diskoklubu Fórum. Redakci Student revue bohužel nepozvali...

V SRDCI DRAMATICKÉ DÍLNY

AUTOR: ANNA BAČÁKOVÁ /3. A/

Jak přenést slova na jeviště? Sny se mohou míjet se skutečností. Proces, jehož trvání bychom naivně odhadovali na několik měsíců, by mohl být delší než rok. Ve tvorbě jevištní inscenace dramatu stojí nesčetné množství překážek. Těmi mohou být autorská práva, nízký rozpočet, neobsaditelnost rolí, nedostatečné technické vybavení, v nejtemnějších představách vyhoření, ale to se netýká mladoboleslavského divadla.

O dramaturgické tvorbě nám, studentům Gymnázia dr. Josefa Pekaře, vyprávěly ředitelka **Janeta Benešová** a dramaturgyně **Kateřina Suchanová** na prvním setkání 31. 10. 2022 v městském divadle.

Naše zvědavá skupina studentů semináře českého jazyka se usadila v jedné z kancelářských místností, která byla vybavena dlouhým stolem, na němž ležel stoh papírů a fotografie. Přišli jsme, abychom si vyslechli, jak postupovat a jakých nemyslitelných chyb se v dramaturgii vyvarovat. Byl nám představen scénář nového, tehdy ještě neuvedeného představení „Rok na vsi“. V souvislosti s ním jsme si pověděli něco o nepostradatelnosti autorského souhlasu. V případě, že literární předlohu vydal současný autor, váží se k němu autorská práva. Naštěstí nebylo třeba nikoho kontaktovat, protože se jedná o zesnulé autory,

kterí po sobě nezanechali žádné držitele autorských práv, kterým by divadlo vyplácelo část zisku.¹ Nesmírně důležitým krokem bývá sestavení přibližného rozpočtu.

¹ Souhlasu držitelů autorských práv podléhá zveřejnění díla (tedy třeba i knižní vydání, nejen divadelní inscenace) 70 let od autorovy smrti. Autoři Roku na vsi, Alois a Vilém Mrštíkové, zemřeli v letech 1912 a 1925, jejich autorská práva tak jsou již dávno propadlá. Pozn. L. Futtera.

Role se přidělily hercům a byl vystaven rozpis zkoušek; divadelní zkoušky slouží k tomu, aby se herci blíže seznámili s charakterem svých postav.

Zmenšený model scény, který jsme si mohli prohlédnout, by v nejlepším případě měl být uzpůsoben pro přesun na jiné divadelní jeviště.

8. 11. jsme zhlédli divadelní zkoušku, na které nám byla představena role inspicienta, který stojí před jevištěm, zatímco herci hrají. Do dění na jevišti zasahuje radami, které se otisknou do výsledných hereckých výkonů.

Období zkoušek je završeno posledními úpravami, mezi které patří šití kostýmů, nákup předmětů a úprava prostoru. Na generální zkoušce je celé představení nafoceno. Úzký výběr fotek se poté přesune na tištěné stránky divadelního programu, který by měl diváky informovat o autorovi, dílu a divadelní hře.

Třetí návštěva proběhla následovně: paní dramaturgyně nás zavedla do zvukařské kabiny, kde nám pan Nikola Šebesta vyprávěl o nepostradatelné roli zvukaře. Předvedl nám

svůj zvukařský pult a položil před sebe scénář divadelní hry, kde měl označená slova a k nim udělená hesla označující konkrétní nahrávku. Vysvětlil, že ze své kabiny sleduje hru a v moment, kdy herec vysloví domluvenou repliku nebo provede smluvenou činnost, spustí konkrétní zvuk. Práce je to složitá a vyžaduje maximální soustředěnost. Je také důležité si vše předem připravit a zkontrolovat zařízení pro zvukový přenos, která jsou schována na jevišti a v nejtemnějších koutech hlediště. Zvuk a osvětlení patří mezi nesmírně důležité atmosférické doplňky „Roku na vsi“.

V úterý 13. 12. jsme se vlížíli mezi čtvrté a druhé ročníky našeho gymnázia, abychom zhlédli výsledek práce, u jejíhož tvůrčího procesu jsme byli přítomni – pravda, coby postradatelná a pouze přihlížející součást.

POMÁHÁME LÉTAT

**AUTOR: VALERIE KOPEJSKOVÁ, KLÁRA KULINOVÁ, PETRA KUTILOVÁ,
JOHANA KOMÁRKOVÁ, ALICE KNOBLOCHOVÁ /7. O/, KOLEKTIV 4. O**

Blíží se vánoční čas, a proto se i naši studenti rozhodli nadělovat radost v podobě her, tance a přívětivých úsměvů. Dne 19. prosince se z prostor naší tělocvičny již v brzkých hodinách ozývá hudba a vrcholí poslední přípravy. Zanedlouho doráží děti ze základní školy speciální a zábava začíná.

V rámci dětského dne jsou v hale připraveny jak pohybové aktivity, tak výtvarné činnosti. Děti prochází opičí dráhou a mají možnost si vyzkoušet nejrůznější soutěže. Také se vyrábí papírové zvířecí masky anebo se mohou od dobrovolnic nechat pomalovat barvami na obličej. Nechybělo ani občerstvení z DofEtu a vše samozřejmě doprovází hudba.

V druhé části programu si už užíváme karneval tak, jak ho známe. Zábavu zahajují Viky a Simča

svým zpěvem, čímž všechny pořádně rozproudiv. Masky, balónky, tanec, **Macarena**, **Jede, jede mašinka**, ale i zvuk vánočních koled se line po celé hale. Proplouváme nekonečným tanečním parketem a užíváme si každou minutu. Vzpomínky na tento den nám zvěčňují svými fotografiemi chlapci ze 7.O. Poděkování patří i našemu DJ, který svou roli zvládl perfektně.

V tělocvičně celý den panuje vlídná a přátelská atmosféra. Dobrovolníky nabíjí energie z radosti dětí a chtějí jim zprostředkovat co nejlepší vánoční karneval, i proto na konci akce zaznívá motto základní školy speciální: „**Váha čmeláková těla vzhledem k nosnosti jeho křídel mu činí nemožným, aby létal. On to ale neví, a tak létá.**“

200 SLOV STANISLAVA ZELENÉHO

AUTOR: STANISLAV ZELENÝ

PŘETRHNUTÍ MODERÁTORSKÉHO CYKLU ANEB VYCHOVÁVÁ SI AKADEMIE SVÉ DIVÁKY?

Na tuto otázku v dnešní rubrice odpověď nenaleznete. Co ale mohu nabídnout, je krátké pásmo doporučení pro moderátory: Nečíst. Nepřehrávat. Nezmatkovat. Reagovat. Artikulovat. Intonovat. Oceňuji však moderátorku dne druhého, která do cyklu vplula s grácií. Co ale cyklem označit nelze, je samotný výběr moderátorů, který se léta předával

osobně z generace na generaci – tato tradice byla letos znesvěcena. K jednotlivým výstupům se snad ani nelze vyjádřit slovy a mnohem raději bych každému vystupujícímu s pokorou políbil kotník. Stejně tak smekám před technickým týmem, přičemž ale zároveň nechápavě pozvedám levé obočí nad použitím bublifuků a ptám se – proč?

Autor obdivuje pohybovou sekci a její využití stísněného prostoru.

Sto slov Stanislava Zeleného

NÍZKÉ STANDARDY PRINCEZNY NATÁLKY ANEB PŘI PREMIÉŘE SE NAPIJE I MUSLIM

Překvapením letošní akademie bylo zdařilé divadelní představení. Jasný a jednoduchý příběh zasazený do pohádkové říše divákovo oko oslovil nápaditým zpracováním různých postav, mezi nimiž bych rád vyzdvihl trojhlavou saň, háčkujícího prince a Dr. Báľka, který nás s lehkostí provedl představením. Celou inscenaci však charakterizoval motiv kolísavosti. Princezna se chováním pohybovala mezi

věkovými kategoriemi, muslimský doktor mezi odporem a holdováním alkoholu, ruský mezi přízvuky. Hereckému souboru bych doporučil soustředit se na své herecké partnery a docílit tak větší uvěřitelnosti. I přes výtky musím konstatovat, že se jedná o nejlepší inscenaci dramatického souboru, jakou jsem za svá dlouhá léta viděl.

Autor by rád zmínil tvůrce původního scénáře Vladislava Kracíka.

Sto slov Stanislava Zeleného

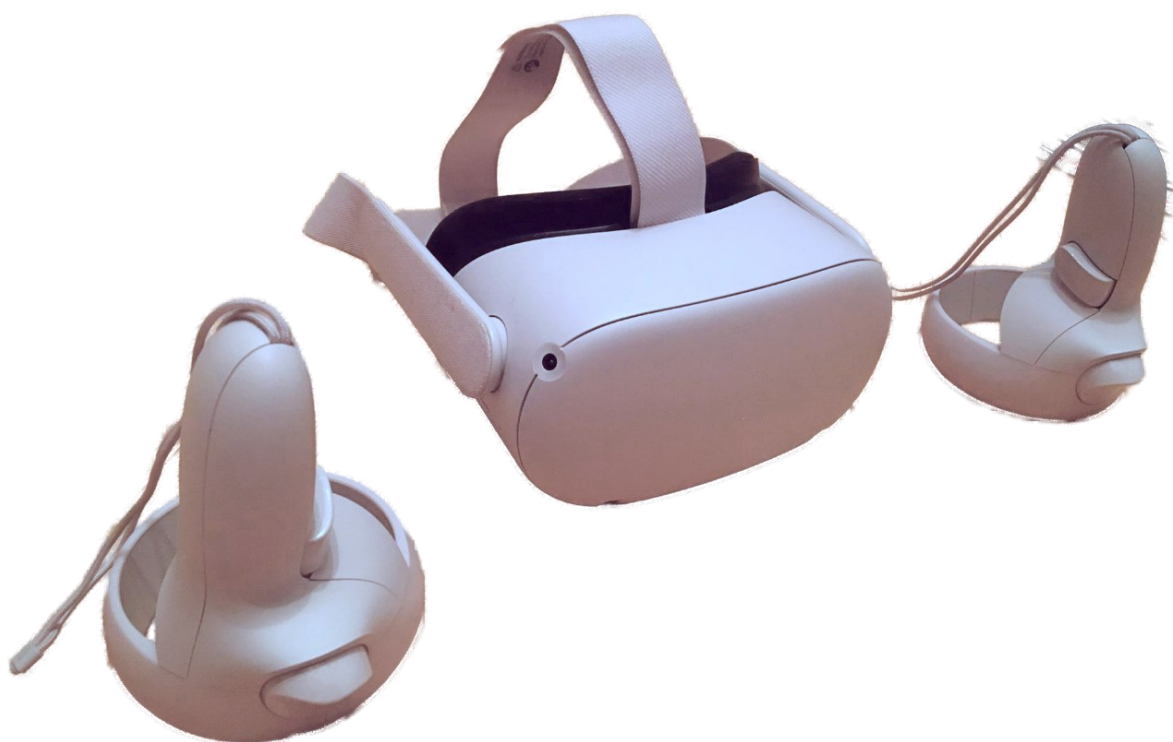
VIRTUÁLNÍ REALITA NA DNI OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK /4. O/

Ve středu 11. 1. se na našem gymnáziu konal druhý den otevřených dveří, během kterého si mohli zájemci o studium opět prohlédnout školu, dozvědět se o ní něco více při dvou přednáškách v aule a odpoledne byla dokonce

možnost vyzkoušet si s paní profesorkou Kuchaříkovou pokusy v chemické laboratoři nebo se jít ponořit do světa virtuální reality pod záštitou pana profesora Bělky.

Právě virtuální realita je v letošním roce jednou z novinek na našem gymnáziu, a proto nesměla chybět ani na dni otevřených dveří. Zájemci se přesunuli do učebny 012, která díky rozvedené počítačové síti a vhodně uspořádaným stolům nabízí ideální podmínky pro akce tohoto typu. Páťáci, na které byla tato akce cílena, mohli prozkoumat zeměkouli s aplikací Google Earth, jiní se od Země ještě více vzdálili a prohlédli si celou sluneční soustavu s jejími planetami nebo se vrátili v čase až k dinosaurům, mezi kterými se mohli bezpečně pohybovat. V neposlední řadě nechyběla ani možnost vyzkoušet si lukostřelbu a velký úspěch sklídila také možnost modelovat a kreslit v 3D prostoru.

Celá akce začínala v 15:00 a i přes původní plán, podle kterého měla akce trvat půl hodiny, se zájemci k virtuální realitě vraceli, díky čemuž studovna hostila tuto aktivitu déle než hodinu a vystřídal se v ní více než 20 dětí. Některé

z nich byly akcí tak zaujaty, že když už bylo potřeba začít uklízet, aby se mohla zamknout škola, bylo velmi obtížné je navrátit do normálního světa. Pan profesor Bělka dodává: „Celé to vnímám hlavně jako závazek – když jsme naše budoucí studenty lákali na virtuální realitu, měla by určitě proniknout i do výuky, která je ve škole čeká. Pro budoucí třetáky vzniká nový seminář aplikované informatiky. Pokud se otevře, bude právě toto jednou z výzev pro jeho účastníky.“

PREZIDENTSKÉ VOLBY

AUTOR: ADAM HURT /2.0/

Dne 12. 12. 2022 si mohli studenti vyšších ročníků gymnázia nanečisto zkusit, jaké by to bylo volit našeho nového prezidenta. Dle studentů se příští hlavou státu měla stát paní Danuše Nerudová, která ve volbách získala 58,25 % hlasů. Dohromady se voleb zúčastnilo 88 % studentů, kteří mohli volit (tedy doopravdy ještě ne). Volby se nepořádaly pouze na našem gymnáziu, ale celostátně. I v tomto případě vyhrála Danuše Nerudová s 54,11 % hlasů.

Druhé kolo probíhalo ve dnech 18. a 19. ledna. Ukázalo se, že aktivní a motivovaný mladý volič potřebuje k aktivní účasti speciální motivaci: protože toto kolo probíhalo mimo vyučovací hodiny, byla účast nižší. Ve volbách s 91,49 % vyhrál Petr Pavel, který se zároveň v „opravdové“ volbě stal hlavou našeho státu.

ZEPTALI JSME SE MATURANTŮ...

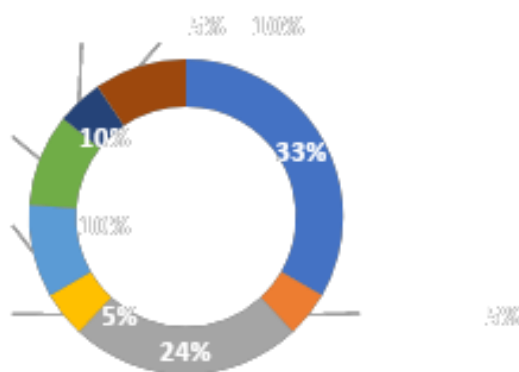

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK /4. O/

Prvních šest měsíců letošního školního roku uběhlo jako voda a v následujícím půlroce bude pro část našich studentů hlavním tématem maturita. Někteří na našem gymnáziu studovali čtyři roky, jiní jsou zde letos již rokem osmým, a protože jsou nejstaršími a zároveň už nejzkušenějšími studenty, rozhodli jsme se jich zeptat na několik otázek. Průzkumu se zúčastnilo celkem 21 studentů ze všech čtyř tříd.

První otázkou bylo, který předmět si maturanti za dobu svého studia nejvíce oblíbili. Drtivě převládala biologie, a to se také promítlo do další otázky, ve které jsme zjišťovali, jaká část školy se studentům nejvíce líbí. Zde třetina dotázaných uvedla právě křídlo biologie v druhém patře. To je také první místo ve škole, které prošlo rekonstrukcí. Na tu má 18 z 21 respondentů pozitivní názor, a pokud by rekonstrukce přišla už o několik let dříve, uvítali by ji.

Kterou část školy máte nejraději?

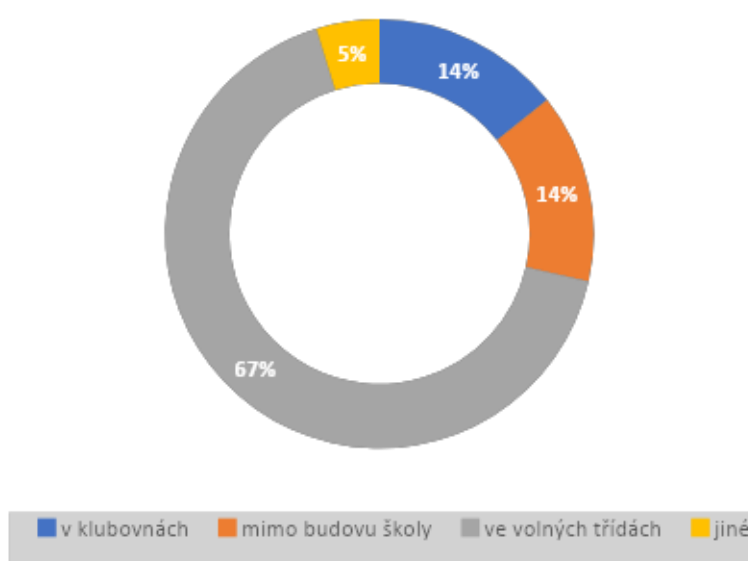

- 2. patro - křídlo biologie
- 2. patro - křídlo matematiky a informatiky
- 1. patro - křídlo dějepisu a českého jazyka
- přízemí - křídlo zeměpisu a jazykových učeben
- přízemí - křídlo chemie
- estetika
- šatny a klubovny
- hala a gymnastický sál

Každý den mají také studenti možnost využít polední pauzy libovolným způsobem, a zatímco třídy nižšího gymnázia pobývají většinou v klubovnách, téměř 67 % dotázaných maturantů preferuje možnost trávit polední pauzy v učebnách, kde právě neprobíhá výuka. Mezi položenými otázkami byl také dotaz na to, kterého předmětu se studenti u maturity nejvíce bojí. Zde byly názory velmi různorodé a stejné

to bylo také u otázky na nejméně oblíbený předmět, kde převládala chemie. Přes 58 % maturantů by dobu studia na našem gymnáziu označilo za velmi přínosnou a své rozhodnutí studovat právě zde označilo za dobré, 24 % na tuto otázku odpovědělo neutrálně a pouze tři z dotázaných se na našem gymnáziu necítili dobře.

Kde nejčastěji trávíte polední pauzy?

Poslední část průzkumu sestávala z více otevřených otázek. Na začátek jsme se zeptali na historky a největší zážitky, které studenti během studia zažili. Nejlepší vzpomínky mají studenti na zážitky s učiteli našeho gymnázia, se kterými si mnohdy jako třída vytvořili velmi přátelský vztah. Například studentka ze 4. A uvedla: „Většina hodin výtvarné výchovy je nezapomenutelná. (v dobrém :)“. Největší strach měli maturanti při nástupu na naše gymnázium z nového kolektivu, dále pak z nového prostředí, ve kterém se například kladou větší nároky na znalosti studentů. Některé odpovědi také zmiňovaly strach z některých kantorů, který ale během prvních pár měsíců zmizel. Poslední otázku, v níž jsme se ptali na změny, které během svého studia pocítili nejvíce, pojali studenti různými způsoby.

Někteří nejvíce vnímají právě probíhající rekonstrukci, jiní pozitivně hodnotí přístup profesorů, který se během doby jejich studia měnil. V neposlední řadě maturanti vnímají největší změny sami na sobě. Studentka z 8. O uvedla: „Během osmi let se mi neuvěřitelně zpřeházela žebříček mých hodnot a cítím, že jsem se změnila i jako osobnost. Gympl byl po celou dobu můj společník na cestě k proměně v samostatnějšího člověka – v průběhu studia jsem byla prověřena nesčetnými zkouškami, ať už ve škole, nebo v osobním životě. Cítím, že ten človíček, co nastupoval do 1. O, už dávno nejsem já, ale to je vlastně asi princip dospívání... :)“

Děkujeme těm, kteří se průzkumu zúčastnili, a všem letošním maturantům přejeme hodně štěstí u maturitních zkoušek!

FENOMÉN OTAZNÍKU

AUTOR: DANIEL KŘÍSTEK /3. A/

Původ českých přísloví lze dnes vyhledat už jen stěží a asi se už nikdy nedozvíme, kdy a kde se začalo říkat: „Všechno jde, když se chce.“ Lze ale být slavným a zároveň nebýt nikým? Ano, jak napovídá již zmíněné přísloví, když člověk bude chtít publikovat bestsellery, cestovat a angažovat se v politice, jde to, ale jedno jméno k tomu nestačí...

Že se jedná o naprostý fenomén doby dnešní a před dnešní, dokazuje i to, kolik studií a dokumentů již bylo zpracováno o jistém B. Travenovi (uvádí se „B.“, protože tato iniciála není vysvětlena, asi nejpravděpodobnější je Bruno nebo Ben), ale ještě více to, kolik teorií a fám o něm vzniklo. Lidé o Travenovi debatovali v kavárnách a vystříhovali si články z novin, dnes hledají a diskutují na nejrůznějších internetových fórech. Nejrychleji se totiž nikdy nešíří záhada vyřešená nebo záhada nevyřešitelná, ale jejich střed – šifra, kterou lze rozluštit, ale ještě to nikdy nikdo nedokázal. Právě proto otázka novinářů, literárních badatelů či dějepisných nadšenců zní: „Je tak těžké vystopovat jednoho muže z 30. let?“

Odpověď zní: Prozatím skutečně je, a to i přes všechny možné plusové aktivity, které by mohly být při řešení nápomocné.

Asi nejhlubší a nejuznávanější studií o této záhadě je kniha Muž, který byl B. Travenem od anglického reportéra Willa Wyatta. Ten se ponořil do spisů ministerstva vnitra USA i do nejpodrobnějších lokálních kronik a objevil jednu z možných identit B. Travena. Dle jeho výzkumů se narodil v tehdejší pruském městečku Schwiebus (dnes již polské město Świebodzin) 23. února 1882. Podle něj bylo jeho pravé jméno Otto Feige a v době Wyattova bádání na přelomu 70. a 80. let měl dosud žijícího bratra a sestru v NDR. S nimi také udělal rozhovory, z kterých vyplývalo, že jejich bratr zmizel roku 1906. Také jim ukázal Feigeho fotky a fotku jednoho Essenského divadelního herce – Reta Maruta. Na obou byl dle nich jejich bratr Otto. To znamená, že roku 1906 identita Otto Feigeho zanikla a vznikla identita nová, která emigrovala do Mexika. Travenova pravděpodobná nevlastní dcera Rosa Elena Montes de Oca Luján v rozhovoru pro mexický deník Gaceta Unam prohlásila: „Traven byl mexický spisovatel, který pocházel z Německa. Tomuto úvodu by dal otec přednost radši než tomu, že byl německý spisovatel píšící v Mexiku.“

Otto Feige**Ret Marut****Traven Torsvan****Hal Croves**

Zde se prameny opět rozcházejí – Ret Marut ve svých dokumentech totiž uvádí, že se narodil v Chicagu, ale je legitimním občanem Anglie. Wyatt nabízí ještě další nepotvrzené identity autora, a sice Traven Torsvan a Hal Croves.

Zde nastává také největší zrcadlení spolehlivosti státních dokumentů v první polovině 20. století. Příklad můžeme nalézt i u

nás, a to konkrétně v autorovi nejpřekládanější české knihy, Reportáže, psané na oprátce, novináři Juliu Fučíkovi. Ten se za dob svého působení v komunistickém odboji také uchýlil k falešné identitě. Historik Jan Boris Uhlíř pro iNovinky dodal: „Kvůli falešné legitimaci si Fučík dokonce nechal narůst bradku ještě více.“

Julius Fučík ve 30. letech 20. století i svého života

Falešná legitimizace

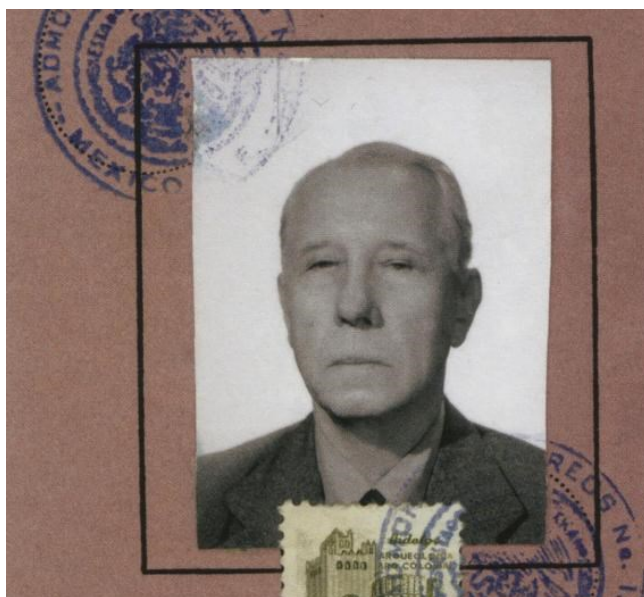
V trendu falešné identity pak pokračovali i známí čeští protikomunističtí odbojáři Josef a Ctirad Mašínovi. Problematika zfalšované legitimace se již dnes nejeví jako tak závažná díky pokročilé digitalizaci, nicméně odborníci upozorňují, že i kvůli tomuto jevu se v lidech vytrácí nedůvěra a podvodník si jinou cestu vždycky najde. Dokazuje to i fakt, že se v ČR

rapidně zvýšil počet podvodných neziskových organizací – ale to už by bylo na jiný článek.

Kdo jiný by mohl zakončit tento článek než B. Traven. Ten v dopise nakladatelství Gutenberg roku 1926 tvrdil: „**Biografie tvůrčího spisovatele je zcela nedůležitá. Nelze-li člověka poznat v jeho díle, je bezcenný buď člověk, nebo jeho dílo.**“

B. TRAVEN NA CELNICI V LONDÝNĚ

CARTE D'IDENTITÉ POSTALE

Válida hasta el 2 de SPETIEMBRE 62
Valable jusqu'au

Apellido: HAL CROVES
Nom :

Nombres: TORSVEN
Prénom(s) :

Profesión: ESCRITOR
Profession :

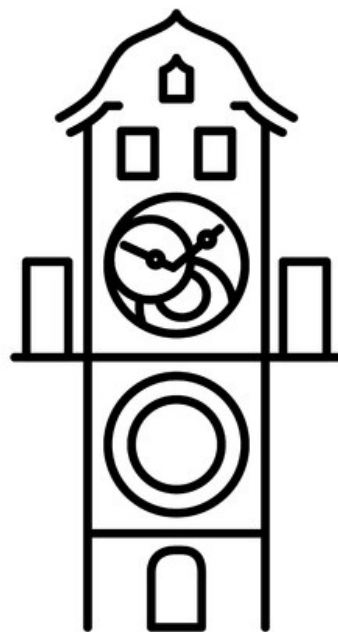
Nacionalidad: MEXICANA. POR NA
Nationalité: MEXICANA. POR NA
TITULACION.

Domicilio: HUMBOLDT # 65-4
Domicile :

MEXICO 1 D.F.
Expedida por el Oficio
Délivrée par le bureau ou le service

MISTR HANUŠ

AUTOR: **SOFIE ANNA JANEBOVÁ /5. 0/**

Nestává se často, že bych si zapamatovala něco nebo někoho konkrétního. Za ty čtyři miliardy let, co já a život existujeme, už mi paměť trochu vynechává, a zároveň cítím, že není potřeba si pamatovat všechno do detailu. Každopádně, tento příběh si pamatuji.

Bylo to někdy na konci patnáctého století v Praze, kdy jsme se poprvé setkali. Ve většině případů se stává, že každého člověka navštívím jen jednou. Ale v nezanedbatelné části případů se stává, že jednu osobu po dobu jejího života navštívím dvakrát, někdy i třikrát. A tomu se stalo i v případě mistra Hanuše, pražského hodináře a autora slavného Pražského orloje.

Když jsme se tedy poprvé potkali, bylo to kvůli jeho očím. Do jeho domu jsem vstoupila stejně obvykle, jako do každého jiného. Již na chodbě jsem slyšela křik a zvuky probíhající šarvátky mezi ním a nájemnými vrahy. Vstoupila jsem do místnosti, až když vrazi odešli. Mistr Hanuš seděl na židli celý roztřesený a zmatený. Věděl, že je zraněný, a pořád se nedokázal vyrovnat s tím, že byl přepaden. Když můj plášť zašustil o práh místnosti, trhl sebou. To mě překvapilo. Mnoho z živých mě vycítí, když si pro ně jdu, ovšem až v tu chvíli, kdy stojím přímo u nich. Někteří prý říkají, že mě slyší cvakat zuby, že

slyší svist mé kosy nebo jiné zvuky, které vůbec nedělám, ale oni je prý slyší. Jediný zvuk, který lidé ode mě mohou slyšet, je šustění mého pláště, a přeci jej nikdo neslyší. Nikdo až na mistra Hanuše.

„Ještě tu jste?“ ozvalo se do nicoty. Jeho hlas zněl tak roztřeseně, jako kdyby v něm tikala vteřinová ručička, a přece se v něm zachovalo něco ze zvучnosti zvonů odbíjejících celou. Normálně na dotazy neodpovídám, ale řekla jsem si, že tentokrát bych mohla. Když mě slyšel zašustit pláštěm, dopřeji mu, aby slyšel i můj hlas.

„Oni tu už nejsou,“ řekla jsem tedy a dala jsem si záležet. Moc často nemluvím, a tak i přes mou snahu tato věta zněla tak přesně, odměřeně a nepřirozeně jako tikání metronomu. „Teď jsem tu jen já.“

Chvilí mlčel. Už teď jsem si byla jistá, že tuší, že jeho společníkem v této místnosti není člověk. Přestal se třást a kmitání o rychlosti vteřinové ručičky zpomalilo na tempo minutové.

„Aha,“ poznamenal pak. „Nevidím vás sice, ale po hlase soudím, že jste žena. Mohla byste prosím rozsvítit svíci na krbu? Je tu taková tma, že nevidím na krok před sebe.“

„Ta svíce hoří,“ vysvětlila jsem. Mluvení už mi nedělalo prázdný problém.

„Oslepili Vás, proto nevidíte.“

„Toho jsem se obával,“ poznamenal trochu smířeně a trochu smutně a mírně sklonil hlavu.

Přistoupila jsem. Znovu zaslechl můj plášť.

„Domnívám se správně, že teď stojíte vedle mě?“

„Ano,“ odpověděla jsem.

„Mám lepší sluch, než jsem si myslel,“ prohodil. Pomalu se probíral ze šoku a pomalu začal chápat, co všechno pro hodináře jako on slepota znamená.

Vztáhla jsem ruce k jeho očím, abych sebrala poslední zbytek života, co v nich zbyl. Šlo to velmi rychle a velmi snadno.

„Zvláštní,“ poznamenal mistr Hanuš, „myslíte, že mohou oči zemřít?“ Mlčela jsem, protože já jsem odpověď znala. Lépe než kdo jiný. Bylo by tedy ponižující nenechat ho přijít si na to sám.

Když se mu nedostalo odpovědi, odpověděl si sám:

„Mám totiž pocit, jako by ty mé právě zemřely.“

„Vaše domněnka je správná,“ potvrdila jsem mu.

„Na shledanou, mistře Hanuši.“ A můj plášť zašustil potřetí.

Od té doby jsem se na další svou návštěvu u mistra Hanuše těšila s každým dnem víc a víc. Začal mě podivným způsobem přitahovat. Nejvíc mě bavilo sledovat, jak moc jsme rozdílní. On vdechoval život do nehybných soukolí, strojů a hodinek a já jsem tu vždycky byla a budu od toho, abych ten život brala. Občas jsme si spolu takhle hráli – on sestrojil nějaký strojek a já té věcičky sebrala dech. Pak se to Hanuš snažil napravit – někdy se mu to podařilo, jindy ne. Ale on věděl, že je to hra, a snad ho i bavila. Mne rozhodně ano. A ještě jedna věc – on věděl, s kým tu hru hraje.

Konečně nadešel jeho poslední den. Tušila jsem, že jeho skon bude něco velkolepého, a tak jsem

po jeho boku chodila už od rána, ať se hnul kamkoli.

Samozřejmě, že mě poznal. Věděl o mě velmi dobře.

Když cítil, že už si jeho duši každou chvíli musím vzít, zavolal k sobě svého pomocníka a požádal ho, aby ho dovedl k soukolí v orloji. Samozřejmě jsem šla s nimi, čas se mu krátil.

Chlapec opravdu splnil přání svého mistra a starou Prahou jej dovedl až k orloji a v něm přímo k srdci toho obrovského stroje.

Jak jistě a samozřejmě sáhl Hanuš do soukolí a jediným pohybem ruky stroj zastavil, na to nezapomenu snad nikdy. Nejen proto, že jsem obdivovala jeho dokonalou znalost celého mechanismu. Spíše také proto, že to bylo poprvé, kdy on nějakému stroji život vzal.

„Díky, chlapče,“ usmál se pak směrem, kde stál jeho učedník. „Můžeš jít. A o mne se už nestarej – mám tu s někým schůzku. S někým velmi důležitým.“ Mladík sice chvíli váhal, věděl, že, jeho mistr už je starý a bál se o jeho zdraví, ale nakonec jej uposlechl a odešel.

Když jeho kroky konečně dozněly, zvedl Hanuš hlavu a s úsměvem pronesl:

„Jste tady, že ano?“

„Ano, jsem.“

„Tušil jsem to. Tenkrát v ten večer, kdy jsem oslepl – byla jste to také vy, že?“ otočil se ke mně.

„Nepochybovala jsem, že jste to uhodl,“ a usmála jsem se také. Bylo mi trochu líto, že můj úsměv nemůže vidět.

„Docela jsem se těšil na čas, kdy se znovu setkáme. Není to podivné? Nebál jsem se vás a ani teď z vás strach nemám.“

„Zda je to podivné, nevím. Každopádně i já jsem se na vás těšila,“ přiznala jsem. Usmál se ještě o trochu víc.

„Zvláštní, jak se na sebe dva, co jsou tak odlišní, mohou těšit. Vy berete věcem a lidem život –“

„– a vy život věcem dáváte,“ doplnila jsem. „Také mě už tohle napadlo.“

Chvíli bylo ticho, naplněné jen našimi úsměvy a dozvukem našich slov.

„Tak tedy: myslím si, že teď byste – pokud se nepletu – měla vzít mou duši do úschovy, nebo tak nějak...“ pokusil se znovu zaplnit ticho vtipkováním. Na vtipy si moc nepotrpím, ale nechtěla jsem mu to říkat. Narušilo by to atmosféru.

„Tak nějak,“ přitakala jsem tedy. „Než to ale udělám, chtěla bych se vás na něco zeptat.“

„Tedy do toho.“

„Mezi lidmi se říká, že ti nejlepší hodináři si sestavují hodinky, které jim řeknou, kdy se blíží. Ze zkušenosti vím, že dva, tři takoví kutilové se už našli. Sestrojil jste si takové i vy?“

„Ano, samozřejmě,“ přikývl a vyndal nenápadný strojek z náprsní kapsy. Tikal sice tiše, ale velmi, velmi rychle. Fungoval opravdu spolehlivě.

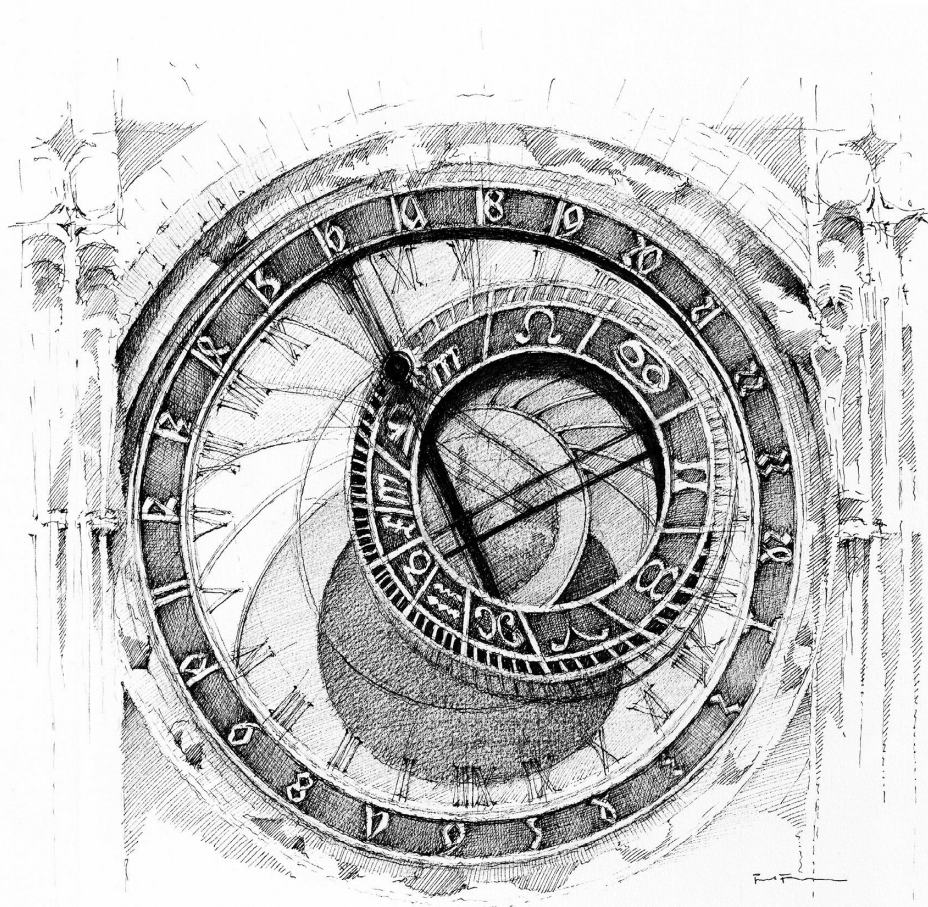
„Sestrojil jsem jej v ten den, kdy jsme se potkali poprvé.“

„Úchvatný stroj,“ pochválila jsem jej.

„Děkuji,“ lehce se poklonil. „Snad vás kromě provedení zaujme i to, že nebyl vytvořen z pohnutek vedených strachem. Naopak – čím rychleji strojek tikal, tím více jsem byl nadšený. A teď, když cítím, jak rychle v mé dlani kmitá, se odvažuji říct, že budu umírat šťastný.“

A ano, šťastný také zemřel.

Když jej následujícího dne v orloji našli, ležel na zemi s úsměvem na rtech, v dlani pevně svíraje svůj malý strojek.

BRONZOVÝM ODZNAKEM TO TEPRVE ZAČÍNÁ

AUTOR: KLÁRA KULINOVÁ, ELIŠKA LOUKOVÁ /7. O/

Za krásného zimního rána 25. 1. 2023 se před gymnáziem schází skupina absolventů bronzové úrovně programu DofE. Ti se s jejich vedoucími z řad profesorů a s panem ředitelem vydávají směr Kutná Hora.

V tomto kulturně a historicky významném městě nás čeká slavnostní předávání certifikátů. Dnes dojde k vyvrcholení našeho půlročního snažení a zlepšování se v činnostech, které jsme si v rámci DofE zvolili – dobrovolnictví, pohyb, dovednost a závěrečné expedice.

Přijíždíme brzy a máme ještě čas na procházky po městě, či na ranní posilnění kávou, každý dle svého uvážení. Před jedenáctou hodinou se shromáždíme v budově jezuitské koleje, kde dnes sídlí Galerie Středočeského kraje (GASK). Potkáváme ostatní absolventy DofE z jiných škol v kraji a někteří z nás se s nimi dávají do řeči, což je pro obě strany inspirativní.

Poté již usedáme do slavnostní síně a ceremonie začíná. Mezi hosty nechybí ani hejtmanka Středočeského kraje Petra Pecková, která spolu s výkonným ředitelem DofE Tomášem Vokáčem předává certifikáty absolventům stříbrné a bronzové úrovně. Gratuluje nám i radní Středočeského kraje pro

oblast vzdělání a sportu Milan Vácha a Richard Drury, kurátor Galerie GASK, jenž se osobně znal s princem Filipem. Naše gymnázium má druhou nejpočetnější „výpravu“ ze všech škol v kraji a ocenění si zpět do Mladé Boleslavi veze celkem 14 studentů.

Během předávání slyšíme zajímavé projevy, ať už z řad učitelů, organizátorů, tak absolventů a panuje zde přátelská atmosféra. Po závěrečném

společném focení na nás čekalo malé občerstvení a poté již plni dojmů vyrážíme zpět do Mladé Boleslavi.

LEDEN-ÚNOR 2023